

دنیا باید بداند ...

جمهوری اسلامی عامل یکی از بزرگترین
کشتارهای سیاسی عصر ما است

حزب کمونیست کارگری ایران

۱۵ سپتامبر ۲۰۱۶

آیا میدانید علاوه بر شیلی در زمان پینوشه و اندونزی در زمان سوهارتو و آلمان در زمان هیتلر، در ایران نیز جمهوری اسلامی مرتکب یک نسل کشی و یک هولوکاست شد؟ شاید خیلی از شما از ابعاد جنایات و قتل عام ها حکومت اسلامی مطلع نیستید. چون رسانه ها و دول غربی تماما در دهه هشتاد میلادی که قتل عام زندانیان سیاسی صورت گرفت سکوت کردند. اپوزیسیون جمهوری اسلامی در آن مقطع هنوز فعالیت قابل ملاحظه ای در سطح بین المللی شروع نکرده بود که در مورد این واقعه تاریخی افکار عمومی را مطلع کند. اما این جنایت چنان بزرگ و تکان دهنده بود که علیرغم گذشت بیش از سه دهه، جراحات عمیقی بر قلب جامعه ایران بر جای گذارده

است. زخم هایی نظیر جنایات پینوشه در شیلی یا نسل کشی های نظام آپارتاید نژادی در آفریقای جنوبی، که از سیاست و حقوق به معنای محدود فراتر میروند و به یک فاجعه همگانی اجتماعی تبدیل میشود تا جایی که بدون التیام اینگونه جراحات جامعه نمی تواند قرار و آرام گیرد.

تابستان ۱۹۸۸ در ماههای اوت و سپتامبر، بدنبال پایان جنگ ایران و عراق، بدستور مستقیم خمینی یک «کمیسیون مرگ» تشکیل شد و هزاران زندانی سیاسی را که از سالها قبل به زندان محکوم شده بودند، به جوخه اعدام سپرد. اسامی حدود ۵۰۰۰ نفر از جانباختگان توسط نیروهای اپوزیسیون جمع

آوری شده است. اما آمار واقعی بیش از اینها است. در سالروز این اعدام ها هر سال به این مناسبت مراسم هایی در ایران و در کشورهای دیگر برگزار میشود. امسال نیز این روزها این مراسم ها جریان دارد.

اما جنایت به تابستان ۱۹۸۸ محدود نبود. جنایات جمهوری اسلامی علیه مخالفین سیاسی، علیه زنان، علیه کارگران، علیه مردم در نقاط مختلف کشور که این حکومت را نمی خواستند از بدو سر کار آمدن حکومت و حتی در ماههای قبل از سر کار آمدن آن توسط اوباش سازمان یافته اسلامی با حمله به زنان بی حجاب و تحقیر و توهین به آنها شروع شد. اعدام ها نیز از روز شروع این حکومت در تهران

و شهرستان ها به جریان افتاد. اما از ۲۰ جون ۱۹۸۱ یکی از بزرگترین قتل عام های سیاسی در ابعاد دهها هزار نفره در دستور حکومت قرار گرفت. از زنان حامله تا نوجوانان ۱۵-۱۴ ساله تحت وحشیانه ترین شکنجه ها قرار گرفتند و بدون دادگاهی اعدام شدند. در خیابان ها یا در خانه ها دسته دسته می گرفتند و ظرف چند روز و یا بعضا همان روز اعدام میکردند. بعد از دهه شصت نیز جنایات حکومت به اشکال مختلف ادامه یافت. در دهه ۱۹۹۰ حکومت اسلامی شروع به ترور رهبران اپوزیسیون و مخالفین سیاسی در لارناکا، برلین و پاریس و ... کرد و سپس به قتل زنجیره ای نویسندگان و مخالفین اپوزیسیون در داخل کشور روی آورد. سالهای گذشته اسیدپاشی به صورت

زنان به تحریک امام جمعه ها و عوامل سازمان یافته حکومت در دستور قرار گرفت و شلاق زدن به جوانان و کارگران معترض در یک سال گذشته اوج گرفت. به این جنایات سنگسار صدها زن، چشم درآوردن و بریدن دست و از کوه پرتاب کردن همجنسگرایان و دهها نوع جنایت دیگر بر اساس قوانین قصاص اسلامی را اضافه کنید.

و حال چه احساسی به شما دست میدهد اگر بدانید پاسداران جمهوری اسلامی از پدران و مادران یا همسران زندانیانی که اعدام میشوند پول تیرهایی که به سر و بدن زندانیان شلیک کرده بودند را طلب میکردند؟ چه احساسی پیدا میکنید وقتی گفته شود به تعدادی از

زندانیان قبل از اعدام تجاوز کردند؟ یا به زور به ازدواج پاسداران اسلام درآوردند و بعد اعدام کردند و بخاطر این ازدواج به پدران و مادران آنها تبریک گفتند؟ بعضا پنج نفر از فرزندان یک خانواده را اعدام کردند. چه احساسی از شنیدن این واقعه به شما دست میدهد؟ چه احساسی پیدا میکنید اگر بشنوید که اعدام شدگان را کامیون کامیون در گورهای جمعی دفن کردند و هنوز اکثر قریب به اتفاق خانواده ها نمیدانند عزیزانشان در کجا دفن شده اند؟ چه احساسی پیدا میکنید وقتی بشنوید که خواهر را در مقابل برادر و یا دوست و رفیق را در مقابل یکدیگر شکنجه کردند تا از آنها حرف بکشند و اراده آنها را در هم بشکنند؟ دهها هزار زندانی را نیز که از اعدام نجات

یافته بودند تحت انواع شکنجه ها قرار دادند، به زندان های طولانی محکوم کردند، آنها را اعدام نمایشی کردند، ماهها در قبرهای چوبی مصنوعی نگهداشتند تا اراده آنها را در هم شکنند و سرانجام هزاران نفر از آنها را در سال ۸۸ اعدام کردند؟ نه، اکثر شما از این هولوکاست اسلامی چیزی نمیدانید چون دولت ها و رسانه های غربی نسبت به این جنایت علیه بشریت سکوت محض کردند، که اگر نمیکردند، اگر افکار عمومی را مطلع میکردند، جمهوری اسلامی به این سادگی نمیتوانست دست به این قتل عام بزرگ بزند و ابعاد جنایت به مراتب کمتر میشد.

اعدام شده ها مخالفین حکومت از هر رنگ

و طیفی بودند. چپ ها و کمونیست ها بودند، اسلامی های منتقد حکومت بودند، بهایی ها و یا طرفداران نظام سابق بودند، مردم معترض در نقاط مختلف کشور بودند و بعضا هیچکدام از اینها نبودند بدلیل تشابه قیافه یا شکل و شمایل غیر اسلامی دستگیر شدند، شکنجه شدند و اعدام شدند.

جمهوری اسلامی دست به این جنایات زد تا خود را به مردم تحمیل کند. این حکومت انتخاب مردم نبود که اگر بود نیازی به اینهمه سرکوب و جنایت نداشت. جامعه ایران چنین حکومت متحجر و عقب مانده ای را نمیخواست تحمل کند. اعتراض از هر طرف زبانه میکشید. اعتصاب گسترش می یافت. انواع روزنامه هایی

که دهها سال تحت خفقان حکومت قبلی اجازه انتشار نداشتند در میان مردم توزیع میشد و با استقبال گرم مردم مواجه میشد. سازمان های سیاسی و تشکل های کارگری در فضای نسبتاً بازی که با انقلاب آزادیخواهانه مردم شکل گرفته بود شروع به شکل گیری کرده بودند و مردم به آنها ملحق میشدند. کارگران، دانشجویان، زنان و مردم در اقصا نقاط کشور که دهها سال تحت سرکوب و تحقیر زندگی کرده بودند همه به حرکت درآمده بودند و در مقابل حکومت اسلامی سنگر میگرفتند. و حکومت اسلامی میخواست آنها را سر جای خود بنشانند، مردمی که به امید آزادی و یک زندگی بهتر انقلاب کرده بودند را مرعوب و تحقیر و خرد کند و چنان خفقان و سیاهی

بر فضای جامعه حاکم کند که هرگونه امید به تغییر اوضاع را بکشد تا خود را سرپا نگهدارد.

این زخم عمیق همچنان باز است. هنوز التیام نیافته است. جنایتکاران، شکنجه گران و آنها که در دولت و مجلس و سیستم قضایی دستور دادند و اجرا کردند، همچنان سر کارند و همچنان اعدام و جنایت میکنند. از خامنه ای که در آن مقطع از بالاترین مقامات حکومت بود، تا رفسنجانی که بعنوان جانشین فرمانده کل قوا در اوت ۸۸ گفته بود فرصت خوبی به وجود آمده که در اینجا (زندان ها) آنها را منهدم کنیم و شرشان را کم کنیم، روحانی رئیس جمهور فعلی که در مجلس اسلامی در سال ۱۹۸۰ گفته بود توطئه گران را هنگام نماز

جمعه در حضور مردم به دار آویزان کنید تا تأثیر بیشتری داشته باشد، یا پورمحمدی وزیر دادگستری دولت روحانی، عضو کمیسیونی که از طرف خمینی برای کشتار ۱۹۸۸ تعیین شده بود، همین چند روز قبل گفت ما افتخار می‌کنیم که دستور خدا را اجرا کردیم و صادق لاریجانی رئیس قوه قضائیه حکومت هم همین روزها گفته است احکام دادگاه‌ها بر حسب موازین شرعی و قوانین انجام شده و قابل خدشه نیست و حکم گروه‌های محارب کاملاً آشکار است و صدها مقام دیگر حکومتی که در جنایات دست داشته‌اند همچنان در مجلس و کابینه و سیستم قضایی و شورای نگهبان و مجلس خبرگان و یا در نیروهای مسلح مشغول حکومت‌اند و همچنان جنایت می‌آفرینند.

تنها در طول سه سال حکومت روحانی بیش از ۲۰۰۰ نفر اعدام شده اند. و تا عدالت برقرار نشود، تا جزئیات این جنایات افشا نشود، تا جنایتکاران به محاکمه کشیده نشوند، تا مردم ندانند عزیزانشان کجا دفن شده اند، تا لیست دقیق مقامات و مسئولینی که در این جنایت هولناک شرکت داشتند معلوم نشود، و حقایق آن دوره تماما افشا نشود، این زخم التیام نخواهد یافت.

و بالاخره آیا میدانید که جنبش دادخواهی بزرگی در ایران شروع شده است؟ مادران جانباختگان همچون مادران گم شدگان در آرژانتین چندین سال است متشکل شده اند و در بیانیه های علنی خود خواهان رو شدن

تمام حقایق و محاکمه تمام سران حکومت و کلیه مقاماتی شده اند که مرتکب این جنایات شده اند. آیا خبر دارید که سالهای ۲۰۱۲ و ۲۰۱۳ به همت خانواده های اعدام شدگان و زندانیان سیاسی جان به در برده از حکومت اسلامی، دادگاهی مردمی با حضور وکلا و قضات سرشناس بین المللی و حضور دهها شاهد از خانواده های جانبختگان و زندانیان سیاسی سابق در دو مرحله در لندن و لاهه برگزار شد و جمهوری اسلامی را رسماً بدلیل جنایت علیه بشریت محکوم کرد؟ آیا میدانید تحت این فشارها و رشد فزاینده اعتراضات مردم شکاف های عمیقی در جمهوری اسلامی حول کشتارهای جمهوری اسلامی به راه افتاده است؟ نه، قطعاً اکثر شما نمیدانید چون رسانه

های غربی نه این دادگاه را چندان پوشش دادند
و نه از فضای امروز اعتراضی در ایران چندان
صحبت میکنند.

و بالاخره امروز دنیا دارد در مورد جنایات
داعش صحبت میکند. جمهوری اسلامی همتای
داعش است. پیش قراول آن بود. همه انواع
جنایاتی که داعش امروز به سر زنان و کل مردم
میاورد تحت حاکمیت جمهوری اسلامی به
اجرا درآمده است. جمهوری اسلامی و داعش
و سایر حکومت های اسلامی صرفنظر از قطب
بندی در مقابل یکدیگر، همچنان خون میریزند
و برای یکدیگر مشروعیت ایجاد میکنند.

ما خود را موظف میدانیم شما مردم جهان را

از آنچه این حکومت بر سر مردم آورده است مطلع سازیم و شما را به همبستگی با مردم ایران، حمایت از مبارزات گسترده ای که علیه حکومت اسلامی جریان دارد و فشار به دولت ها برای قطع رابطه سیاسی دیپلماتیک با جمهوری اسلامی فرابخوانیم. جمهوری اسلامی باید همچون رژیم آپارتاید آفریقای جنوبی در افکار عمومی جهانیان و از جانب دولت ها و نهادهای بین المللی محکوم و مطرود شود. مبارزاتی که امروز توسط زنان و جوانان، کارگران و دانشجویان، خانواده های جانبختگان و زندانیان سیاسی در ایران جریان دارد اجزاء مبارزه برای سرنگونی جمهوری اسلامی است که کنار زدن آن از سر راه جامعه ایران شرط اصلی برای التیام زخم های ناشی از جنایات و

نسل کشی های این حکومت است. شما را به تقویت این مبارزات فرامیخوانیم. مردم ایران به همبستگی مردم آزاده جهان نیاز دارند و دنیا به رهایی از شر تمام حکومت ها و دار و دسته های آدمکش اسلامی نیاز عاجل دارد.

حزب کمونیست کارگری ایران

۱۵ سپتامبر ۲۰۱۶

وب سایت:

www.wpiran.org

تماس با حزب:

پیامگیر تلگرام: **wpi_tamas@**

و یا با ارسال پیام به شماره

۰۰۴۶۷۰۰۴۴۷۴۲۵

از طریق سیگنال، واتساپ و تلگرام و اینستاگرام